

Klára Mayerová.txt & Kristýna Chludilová.jpg

inu zatínal obrovské drápy do skály, která se pod nimi drolila. Zadníma nohama se snažil vyškrábat zpátky, ale vždycky mu sklouzly a ocitly se zase nad propastí. A nakonec, když se ze všech sil, co mu zbývaly, zapřel tlapou o skalní stěnu, kámen, kterého se držel, povolil. Dinu zařval a zřítíl se do hlubiny.

Iancu, který si hrál o kus dál, zaslechl Dinův řev.

„Dinu?“ řekl polohlasem a potom, když se rozhlédl a zjistil, že medvěd nikde není, zavolal silněji: „Dinu!“

Odpovědělo mu temné zabručení. Iancu se okamžitě rozběhl tím směrem a křičel:

„Tati, tati, Dinuovi se něco stalo, dělej!“

Když Matatias zaslechl křik svého syna, neváhal ani chvíli, nechal ovce ovce a jen s puškou přes rameno se vyřítíl na protější kopec. Z dálky uviděl Ianca, jak se zastavil a poklekl. Matatias zrychlil. Jakmile doběhl až k Iancovi, všiml si, že kluk má v očích slzy.

„Koukni,“ fňuknul Iancu a ukázal dolů.

Matatias se opatrně nahnul nad skalní průrvu, která byla zhruba metr široká. Na jejím dně, asi šest metrů hluboko, se krčil Dinu a naříkal. Pravou přední tlapu měl zraněnou. Když se zvedl a chtěl se na ni postavit, bolestně vyjekl.

„Jak ho vytáhnem, táto?“ zeptal se třesoucím se hlasem Iancu.

Matatias mlčel. Bylo mu jasné, že medvěda vytáhnout nemohou. Dinuovi byly už čtyři roky, měřil bezmála metr dvacet a vážil okolo sto padesáti kilogramů.

„Iancu,“ začal tiše Matatias, „Dinu je moc těžkej. Nevytáhnem ho.“ Pohládl syna po vlasech a druhou rukou hmatl po brokovnici.

Iancovi se rozšířily oči. Pomalu mu docházelo, co chce otec udělat.

„Di pryč a zacpi si uši,“ odstrčil ho Matatias a zamířil Dinuovi na hlavu.

„To nemůžeš!“ zakřičel Iancu. „Dinu je jedinej kamarád, kerýho tady mám!“

Otec natáhl oba kohoutky a znovu Iancovi přikázal, teď už zvýšeným hlasem:

„Říkám ti, di pryč!“

„To ne!“ zařval Iancu a strčil do otce. Zbraň vystřelila. Opodál se odštípl kus skály, ale ani jeden z nich to nevnímal. Váleli se po zemi v divokém zápase o brokovnici.

„Nech toho, proboha, ta zbraň není zajištěná, může znova vystřelit!“ hekal Matatias a snažil se synovi pušku vyrvat, ale Iancu ji pevně svíral oběma rukama. Podařilo se mu zapřít se jednou nohou o Matatiasovo rameno, a to mu

poskytlo dostatečnou sílu, aby otci brokovnici vytrhl. Když ale zjistil, že leží na zádech těsně vedle průrvy, vyděšeně máchl rukama za sebe, zbraň mu vyklouzla a zřítela se do hloubky za Dinuem. Než dopadla na dno, narazila do výčnělku ve skále a ještě jednou vystřelila.

Dinu uslyšel ránu a schoužil se. Zbraní se bál. Potom zaslechl divné zvuky a výkřiky svého pána. To ho přimělo narovnat se a stoupnout si na zadní. Podíval se nahoru, ale viděl jen skály a modrou oblohu. Pokrčil čenich a zakňučel. Pak zahlédl po pravé straně ve skále otvor, který byl natolik velký, že by se jím dokázal protáhnout. Dinu zavětřil. Z jeskyně vycházel divný, neznámý pach. Dinuovi se ani trochu nelíbil. Jenže po chvíli se ozval další výstřel a na dno průrvy, ve které Dinu stál, něco těžkého dopadlo. Medvěd, strachy bez sebe, prolezl otvorem do páchnoucí jeskyně a vydal se chodbou, která se před ním otevřela, do tmy.

Mezitím se Iancu zvedal na nohy. Otec ležel vedle něj a těžce oddychoval. „Zahodils naši jedinou zbraň, jak teď uhlídám ovce?“ zavrčel naštvaně. Iancu mlčel. Byl rád, že Matatias nemůže Dinua zastřelit, ale chápal, že ztráta brokovnice může ohrozit celé jejich živobytí.

Bačové v rumunských horách nemají lehký život. Iancův otec vždy na jaře odchází do hor pást ovce, jejichž vlna je pro rodinu jediným zdrojem peněz. Maminka na podzim ovce ostříhá a vlnu prodá ve městě. Iancu je letos v horách poprvé. Otec ho učí, jak z ovčího mléka stloukat máslo a dělat sýr, jak ovce pást a jak cvičit ovčácké psy.

Bačovna, ve které bydlí, je dva dny cesty od místa, kde teď stojí. Vyhánějí sem ovce za lepší travou. Všude kolem se tyčí skály a neschůdné kopce, obklopené temnými lesy, z kterých v noci vycházejí zvířata pro ovce velmi nebezpečná. S Matatiasem se vždy střídali na hlídce se zbraní, výstřelů se všechny šelmy bojí, ale teď, když pušku nemají, se jim bude stádo bránit jen velmi těžko.

„Pudu za tím sousedem, no, tím, co má bačovnu hned za tamtim kopcem,“ řekl otec Iancovi. „Zatím hlídej ovce. Budu se snažit, abych byl do tmy zpátky.“ Po chvíli zaváhání dodal: „Nebudu ti lhát. Dinu by se takhle trápil, no, vocaď ho nedostanem, musím ho zastřelit. Jiná možnost není. Pučím si na tudle noc pušku vod souseda a pak zajdu do města koupit novou.“

„Tati!“ vykřikl Iancu zděšeně a rozběhl se za odcházejícím Matatiasem. „Tati, nedělej to, prosím tě! Určitě nějak pude Dinua z té průrvy dostat, já vim, že to pude! Proč to aspoň nezkusíš? To se bojíš? Bojíš se tam vlízt, že jo? Seš zba-

bělec!“ Teď už kluk zuřil. Hlas, předtím roztřesený spíš lítostí, se nyní třásl vztekem. „Tobě je to jedno, že jo! Kdybych tam v tý průrvě ležel já, taky mě zastřelíš? Dinu patří do naší rodiny! Nemůžeš ho zabít! Nedovolím ti to!“ ječel Iancu na otce, který se ani neohlédl. Kluk se zastavil a s pláčem se sesunul na zem.

Uběhlo pár minut. Slzy mu oschly a v hlavě se pomalu začal rodit plán. Prostě se pokusí sešplhat do průrvy, a až se otec vrátí, Iancu si stoupne před medvěda a nehne se ani o píď. Otec bude muset zabít buď oba, nebo ani jednoho.

Iancu došel k okraji skalní průrvy a podíval se dolů. Ale Dinu tam nebyl.

„Dinu,“ zavolal. Odpověděla mu jen ozvěna.

„Co když ho některá z těch střel zasáhla?“ vyděsil se Iancu a naklonil se ještě víc. Dole bylo vidět jen dno pokryté drobným šterkem.

„Krucí,“ zamumlal. Pak se otočil a bez váhání začal šplhat dolů. Nešlo to dobře. Nahoře byl sice povrch průrvy členitý, takže se Iancu měl nohou o co zapřít, jenže několikrát se mu skála pod rukou vydrolila a on jen tak tak zabránil pádu. Srdce mu tepalo jako o závod. Žaludek se svíral a obracel. Iancu se přesto vytrvale sunul dolů. Poslední tři metry byly nejhorší. Tady byla skála úplně kolmá a nebylo kde se chytit. V jednu chvíli Iancu visel za ruce a nohou zběsile hledal, o co by se opřel. Nakonec se rozhodl posunout se na stěně o kus vpravo, kde zahlédl maličkou puklinu. Užůž dosáhl pravou nohou do otvoru, ale vtom mu sklouzla ruka. Setrvačnost ho ještě zlomek sekundy držela ve stejné poloze a potom se Iancu zřítíl po zádech dolů.

Dinu se právě věnoval průzkumu chodby, do které vlezl. Pomalu postupoval vpřed. Zápach, který prve cítil, byl silnější a silnější, ale přidávala se k němu ještě jiná zajímavá vůně.

„Křup!“ Dinu se vyděsil a utekl o pár metrů dál. Pak mu ale zvědavost nedala. Obezřetně se začal plížit zpět. Na zemi uviděl cosi bílého, velkého. Šlápl na to a ono to znovu vydalo ten křupavý zvuk. Štouchnul do té věci čenichem. Divně to páchlo. Ten puch trochu připomínal místo vedle bačovny, kam se házely zbytky od oběda. Dinu do té bílé věci kousnul. Byla tvrdá a nechutnala mu, tak o ni ztratil zájem. Raději pokračoval dál. Tlapa ho už tolik nebolela, a tak se medvěd nechal vést instinktem. Zrychlil.

„Au,“ vyhrkl Iancu. Nemohl popadnout dech a celý hrudník ho tlačil a páčil. V očích se mu znovu objevily slzy. Záda měl celá poškrábaná od kamínků a šterku. Chvíli ležel bez hnutí a snažil se uklidnit svůj přerývaný, sípavý dech.

Pak se namáhavě posadil. Záda ho bolela úplně příšerně. Cítil, že na několika místech krvácí, ale tušil, že to budou jen malé oděrky, stejné jako měl na loktech. „Dinu,“ zavolal tiše a pokusil se vstát. Trochu se mu zamotala hlava, ale jen na pár sekund. „Dinu, kde seš?“

Rozhlédl se po dně průrvy a na pravé straně uviděl černý otvor. Byl dost velký na to, aby jím medvěd mohl prolézt.

Iancu se vzdycháním vstal, sebral ze země otcovu brokovnici, která mu, ač už v ní nebyly náboje, dodávala pocit bezpečí, a vydal se k otvoru. Naposledy se podíval na odpolední nebe a vlezl dovnitř.

„Dinu!“ zavolal.

Neměl s sebou žádné světlo, jen krabičku sirek, ale ty nechtěl vyplýtvat zbytečně. Jednou rukou se dotýkal stěny jeskyně a druhou šmátral před sebou. Nešlo se mu dobře. Ze strachu, aby se o něco nepraštil, se sunul pomalu vpřed, příkrčený, jak nejvíc to šlo.

Matatias mezitím za stálého brblání „zatracenej medvěd... skoro nová zbraň... kluk jeden bláznivá...“ zašel za kopec. Před sebou uviděl malý příbytek, z jeho komína se kouřilo. Nedaleko vchodu stály dvě krávy a nahoře nad bačovnou se páslo stádečko ovcí.

„Sousedě?“ zavolal Matatias. Ze straně se v tu chvíli přiřítily dva strakatí ovčáčtí psi. Jejich štěkot rozezněl celé údolí.

„Dost!“ ozval se mohutný chraplavý hlas. Psi se zastavili tak rychle, že to vypadalo, jako by na místě ztuhli. Z kopce scházel postarší, větrem ošlehaný muž oblečený do vesty z ovčí kůže. Přes rameno nesl brokovnici, hodně podobnou té Matatiasově.

„Bona ziva, dobrý den,“ řekl Matatias a potřásl si s mužem rukou. „Já sem Matatias, mám srub západně vocaď,“ dodal.

„Já sem Lupul,“ řekl bača. „Co tě sem zavedlo?“

Matatias se zhluboka nadechl a začal vyprávět, co se stalo.

Lupul pokýval hlavou a pohlídl si vousy. Potom hvízdnul. Z bačovny okamžitě vyběhl asi patnáctiletý chlapec.

„Pudu sousedovi s něčím pomoct, pohlídej vovce,“ křikl na něj bača a objal Matatiase okolo ramen.

„Chtěl bych toho tvýho mazlika vidět, esli to nevadí. Třeba spolu najdem způsob, jak ho dostat ven.“

Matatias přikývl a společně se vraceli ke skalní průrvě. Lupulovi to nedalo a po chvíli se zeptal:

